

Lenka Militká

Iluze o lásce

MICHAL BERAN
PRVNÍ BRUNTALSKÉ NAKLADATELSTVÍ

Iluze o lásce

Lenka Militká

ISBN 978-80-88463-32-0 (pdf)
ISBN 978-80-88463-33-7 (ePub)
ISBN 978-80-88463-34-4 (mobi)

Obsah

Branný závod SDH.....	5
Spojení duší	13
Charismatický hlídač	17
Návštěva	21
Koupeľ	26
Snídaně	28
Nepoučitelný.....	30
Čarodějnice.....	37
Láska z oblaků	39
Spencer	43
Zakázané uvolnění	45
Zkrocení zlé ženy.....	52
Vysněný tanečník	57
Údajně prevít	72
Setkání po letech.....	86
Zub za zub	93
Malé tajemství	100
Ples snů	104
Koupaliště.....	111
Nečekaná přitažlivost	115
Touha.....	117
Hlavně nepodlehnout	121

Branný závod SDH

Uf. Vstávat v sobotu o půl sedmé je fuška, ale co bychom pro sbor dobrovolných hasičů z naší víscky s bráškou neudělali. Máme na sedmou sraz u hasičárny, ale všichni dorazí skoro ve čtvrt na osm. Je nás dost početná skupinka, já jedu za starší hasiče, bráška za mladší a přidalo se ještě pár dorostenců, co budou pomáhat při soutěži. Za starší hasiče se účastním já, Lukáš, Honza, Vašek, Anna a Ondra. Za mladší pak bráška, Nela, Kamča a Luboš. Z dorostenců tu je akorát Ondrův bratr Věna a Lukášův bratr Michal – náš vedoucí a současně i řidič.

Nasoukáme se do auta a až na Michala, Věnu a druhého Michala s Nelou, jsme všichni vzadu. Nevím proč, ale všichni se mi kvůli něčemu pořád smějí. Jednou to jsou brýle, podruhé kalhoty, pak zase kvůli jiné hlouposti. Tentokrát si utahují z mého batohu, na který jsem si vyšila: „No fear.“ Jsou to kecy typu: „To je drsný název,“ nebo „Nemáš strach? A z čeho?“ nebo „Si připadáš drsně, když to tam máš vyšíté?“ a podobně. Je mi z těch rýpanců do breku. Jednak nevím, proč se po mně pořád vozí a jednak mě mrzí, že Anna, kterou jsem považovala za kamarádku se mi posmívá s nimi, jen aby se klukům zalíbila a brali ji mezi sebe. I přes nasazená sluchátka nejdou přeslechnout. Hlavně Anin vysoký pištivý smích, kterým se dělá zajímavou.

Když zastavíme na benzínce, aby se mohla natankovat nafta do auta, pošlu Nelu dozadu a sednu si s chlapama dopředu.

„Copak ty tady?“ diví se Michal.

„Už jsem ty přiblblé poznámky a posměšky na moji adresu nemohla poslouchat.“

„Vykašli se na ně. Nevíš, že co se škádlívá, rádo se mívá?“

„Docela zajímavý způsob vyjádření,“ zabručím. „Ale dozadu už nejdu.“

„Nechod', my se o tebe postaráme, že jo kluci?“ přisadí si Věna.

„Jasně,“ přitakají.

Povídáme si o všem možném a nakonec dojde i na vtipy a to se hlasitě řehtáme.

Když dorazíme na místo určení, ještě stále se nemůžeme v řehotu zastavit, protože Michal řekl tak dobrý vtip, že mi tekly slzy smíchu. Jen co seskočím z kabiny, zahlédnu bratrána Nely. Krásného dlouhohlavého kluka. Už jsme se na pár akcích viděli, ale nejsem si jistá, jestli si mě všiml. Každopádně já jsem z něho hotová.

Jen co se trochu rozkukáme, je nástup. Dostali jsme pořadové číslo pět. Než se dostaneme na řadu, dají nám rozchod, ale máme se zdržovat spíše kolem startovacího místa. Jdu se do auta napít a skoro se srazím s oním blondatým klukem. Od Nely se dozvím, že se jmenuje Jakub. Cestou zpátky o něho skoro zapomnu, protože sedí na posledním schodě vedoucímu ke startu.

„Ježíš, promiň. Neviděla jsem tě,“ omluvím se mu.

„V pohodě. Škoda, že jsi mi neskončila v náručí,“ zaskočí mě reakcí.

Překvapeně se na něho podívám a přemýšlím, zdali to myslel vážně, nebo si ze mě jen utahoval. Než se z toho stihnu vzpamatovat, jdeme se postavit na start. Nakonec běžíme jen v pěti, protože si Anna najednou začala stěžovat na bolest břicha. Beztak simuluje, protože se jí nechce běžet. Ale co, alespoň od ní budu mít klid a kluci snad budou v pohodě.

„Tři! Dva! Jedna! Start!“ a už si běžíme pro sedm úkolů. První stanoviště je určení azimutu.

Vrhne se na to Lukáš a my ostatní mu nebráníme. Koneckonců umí to z nás nejlépe. Dobře jsme udělali, máme plný počet bodů. Na dalším stanovišti nás čeká lezení po laně nad vodou.

Tentokrát musí úkol absolvovat celé družstvo, neboť cesta pokračuje na druhém břehu. Chytnu se rukama lana, hodím na lano i nohy a lezu na styl brouka. Snažím se lézt co nejrychleji a tak, aby to vypadalo sebejistě. Naschvál si u toho ještě pohvizduji.

„No jo, blbosti, to tě užije,“ zaryje si Vašek.

Počkáme, až přeleze i Honza s Lukášem a napíší nám body do kartičky. Vezmu ji do ruky, mrknu na ni a neodpustím si smeč: „Sice s blbostmi, ale z vás nejrychlejší.“

„Náhoda,“ mávne rukou Vašek.